

55. Злупко С. Економічна думка в Західній Україні кінця XVIII – першої половини XIX ст.: Текст лекцій / Степан Злупко. – Львів : Вид-во ЛДУ ім. Івана Франка, 1994.
56. Злупко С. Володимир Навроцький / Степан Злупко // Українські кооператори (історичні нариси). – Львів, 2001. – С. 43-51.
57. Злупко С. Внесок українських економістів у розвиток теорії грошей, грошового обігу і фінансів / Степан Злупко // Фінанси України. – 2001. – № 8. – С. 39-49.
58. Злупко С.М. На чатах рідної землі: Євген Храпливий – учений, організатор, патріот / Степан Злупко. – Львів : Вид-во ЛНУ ім. Івана Франка, 1999. – 283 с.
59. Шимонович Йоанкій. Економічна українська : наук. праці / упорядн., автор передмови і вступної статті, д-р екон. наук, проф., заслужений діяч науки і техніки України С.М. Злупко. – Львів, 2001. – 430 с.
60. Злупко С. Основи історії економічної теорії : навч. посібн. / Степан Злупко. – Львів, 2001. – 628 с.
61. Злупко С. Персоналії і теорії української економічної думки / Степан Злупко. – Львів : Вид-во "Євросвіт", 2002. – 528 с.
62. Вербова О. Економічна історія : навч. посібн. / О. Вербова. – Львів : ЛА "Піраміда". – 2002. – 396 с.
63. Вербовий Микола. Національна традиція кооперативного забезпечення як європейський феномен / Микола Вербовий // Перехідні економічні системи : зб. наук. праць. – Львів : Вид-во Львівської КА, 2003. – Вип. 6. – С. 331-333.
64. Вербовий М.В. Крайовий Союз Кредитовий як феномен національного господарського руху в Галичині на межі XIX-XX ст. / Микола Васильович Вербовий // Науковий вісник УкрДЛТУ : зб. наук.-техн. праць. – Львів : Вид-во УкрДЛТУ. – 2004. – Вип. 14.1. – С. 127-130.
65. Вербовий М.В. Національне фінансово-кредитне підприємництво в економічних програмах західноукраїнських політичних партій та рухів другої половини XIX – початку XX ст. / Микола Васильович Вербовий // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2004. – Вип. 14.7. – С. 284-291.
66. Вербовий М.В. До історіографії фінансово-кредитної інституціоналізації західноукраїнського господарського руху (1848-1939 рр.) / Микола Васильович Вербовий // Історія народного господарства та економічної думки України. – 2005. – Вип. 37-38. – С. 305-312.
67. Українські кооператори. Історичні нариси. – Кн. 1. – Львів : Вид-во: "Коопосвіта", 1999. – 456 с.
68. Українські кооператори. Історичні нариси. – Кн. 2. – Львів : Вид-во ЛКА, 2001. – 338 с.
69. Українські кооператори. Історичні нариси. – Кн. 3. – Львів : Вид-во ЛКА, 2007. – 328 с.
70. Українська кооперація: Історичні та соціально-економічні аспекти : зб. статей. – Т. 1 / за заг. ред. д-р іст. наук, проф. С. Гелея. – Львів : Вид-во ЛКА, 1998. – С. 54-58.
71. Українська кооперація: Історичні та соціально-економічні аспекти : зб. статей. – Т. 2 / за заг. ред. д-р іст. наук, проф. С. Гелея. – Львів : Вид-во ЛКА, 2001. – С. 54-58.
72. Бабенко С. Історія кооперативного руху : підручник / С. Бабенко, С.Д. Гелей, Я.А. Гончарук та ін. – Львів : Ін-т українознавства НАНУ, 1995. – 411 с.
73. Історія споживчої кооперації України / М.В. Аліман, С.Г. Бабенко, С.Д. Гелей. – Львів, 1996. – С. 172-173.
74. Бережанська земля. Історично-мемуарний зб. – Нью-Йорк, Париж, Сідней, Торонто : Вид-во НТШ, 1970. – 877 с.
75. Дрогобиччина – земля Івана Франка. – Нью-Йорк, Париж, Сідней, Торонто : Вид-во НТШ, 1973. – 836 с.
76. Жовківщина. Історико-мемуарний збірник. – Жовква-Львів-Балтимор : Вид-во Ін-т українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, земляцьке об'єднання "Жовківщина", 1995. – Т. 2. – 346 с.
77. Збаражчина : зб. статей, матеріалів і споминів. – Нью-Йорк, Париж, Сідней, Торонто : Вид-во НТШ, 1980. – Т. 1. – 740 с.
78. Підволочиська земля в спогадах емігрантів. – Тернопіль : Вид-во Тернопіль, 1993. – 176 с.
79. Стрийщина : зб. статей і матеріалів. – Нью-Йорк, Париж, Сідней, Торонто : Вид-во НТШ, 1990. – Т. 2. – 657 с.
80. Теревлянщина в спогадах емігрантів. – Тернопіль : Вид-во Тернопіль, 1993. – 293 с.

81. Тернопіль: погляд крізь століття. Історія міста очима емігрантів. – Тернопіль : РВВ управління по пресі, 1992. – 214 с.
82. Шляхами Золотого Поділля. Тернопільщина і Скатщина. Регіональний історично-мемуарний збірник. – Філядельфія : Вид-во НТШ, 1983. – Т. III. – 305 с.

Августин Р.Р. Феномен національної економічної самоорганізації в Західній Україні на рубежі XIX-XX століть

Зроблено аналіз основних досліджень проблеми господарської самоорганізації українців в Галичині во второй половині XIX – першій половині XX століть в українській економіко-історичній науці. Приведено публікації дослідників про підприємницьку діяльність в області банківсько-кредитних відносин; пастирське послання митрополита А. Шептицького; про кредитну кооперацію; дослідження інституційного поля українських сільськогосподарських і приватних торговельно-промислових організацій; "студія" історії національних фінансово-кредитних інституцій; про економічну політику польського уряду щодо польських земель; про економічні і наукові принципи національно-господарського руху.

Augustin R.R. Phenomenon of the national economic selforganization in Western Ukraine at turn of the XIX-XX centuries

The article concentrated analysis of key research issues of economic self-Ukrainian Galicia in the second half – the first half of the twentieth century in the Ukrainian economic-historical scholarship. Presented the work of researchers on business in the field of banking and credit relationships; Greetings message Metropolitan A. Sheptytsky, credit cooperatives, research institutional fields Ukrainian agricultural trade and private organizations, "studio" history of national financial and credit institutions, the economic policy of the Polish government regarding Western lands, ideological, economic, and scientific principles of national economic movement.

УДК 639.(477.83/86):0.61 *Аспір. О.Р. Проців¹ – Львівський регіональний інститут державного управління НАДУ при Президентіві України*

ВПЛИВ РІШЕНЬ МІЖНАРОДНОГО МИСЛИВСЬКОГО КОНГРЕСУ У ВІДНІ 1910 РОКУ НА ФОРМУВАННЯ МИСЛИВСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПИ

Розглянуто організацію Міжнародного мисливського конгресу, який відбувся у 1910 р. у Відні. Галичина, як окрема адміністративна одиниця Австро-Угорської імперії, брала участь у роботі конгресу. Висвітлено вплив роботи конгресу на правове регулювання мисливського господарства у країнах Австро-Угорської імперії, зокрема Галичини.

Ключові слова: Галичина, мисливець, полювання, законодавство.

Цю проблематику широко висвітлено у працях: С. Крогульського, С. Лобося, Ю. Ейсмонда, Ф. Рожинського та Е. Шехтеля, а також у журналах "Łowiec" ("Мисливець"), який виходив у Львові як друкований орган Галицького мисливського товариства з 10 січня 1878 р., а також у журналі "Łowiec Polski" ("Мисливець польський"), що виходив у Варшаві як орган цісарського товариства правильного полювання Польщі з 1899 р.

¹ Наук. керівник: проф. І.О. Дробот, д-р наук з державного управління

Метою дослідження є висвітлення роботи міжнародного мисливського конгресу та його вплив на мисливсько-господарське законодавство країн Європи.

У 1910 р. у Відні було організовано першу міжнародну мисливську виставку, де було представлено і Галичину. Поряд із організацією мисливської виставки був організований мисливський конгрес. Перший міжнародний мисливський конгрес був організований у 1907 р. у Парижі французькою громадською мисливською організацією "Saint Hubert Club de France". Як описував діяльність мисливського конгресу "Ловець", у ньому взяла участь тодішня наукова, економічна, господарська еліта.

Керівництво конгресом взяв на себе князь Фредерик, а допомагали йому міністри або керівники департаментів міністерства сільського господарства Австрії та Франції. Робота на конгресі була організована так, що учасники конгресу були поділені на групи, а саме: значення мисливства в економіці держави; мисливська статистика; пломбування добутої дичини; торгівля хутром; стандартизація мисливської зброї; інфекційні захворювання дичини; акліматизація муфлонів.

Мисливською статистикою займалися др. Форхер з Відня і Лессе з Парижа, які наголошували на тому, щоб законодавчо врегулювати статистичні дані з мисливства. Вони вказували, що не варто діяти за сильно вкоріненими принципами: "Бог знає, скільки народилось і скільки треба відстріляти".

Щодо вирощування пушнини виступив др. Кнауер, який подав наступні пропозиції: уряди всіх країн повинні уніфікувати мисливське законодавство, бо: в одній країні уряд повністю забороняє добувати певний вид хутрової мисливської дичини, а у сусідній країні на неї можна без будь яких обмежень полювати; мисливські закони повинні бути суворі до порушників правил полювання; пропаганда охорони природи повинна йти вже від шкільної партії.

Доповідачі звертали увагу на те, що для економічного піднесення мисливства владі та мисливським товариствам потрібно вживати таких заходів: проводити широку роз'яснювальну роботу про диких тварин; організувати гуртову закупівлю для споживачів мисливської продукції; організувати роботу холодильних камер для зберігання дичини; знизити тариф на перевезення продукції з дичини; організувати належну торгівлю дичиною на базарах; спростити контроль над продажем дичини в спосіб, який би не створював незручності споживачам.

У частині виготовлення зброї та набоїв відзначали, що необхідно встановлювати обов'язкові стандарти для всіх країн у цій галузі. Звертали увагу, що у Франції номер дробу не відповідає іншим країнам. Така ж ситуація була і в Англії, де дріб випускали взагалі із незрозумілою нумерацією. Невідповідність у зброї та боєприпасах призводила до непорозумінь під час полювань та псування зброї.

Для запобігання непорозумінь було прийнято рішення про дотримання німецького стандарту під час відливання дробинок; у мішечках, в яких

продається дріб, варто повідомляти такі дані – номер дробу, середній діаметр дробу у міліметрах, якість дробу (м'який, твердий), вага однієї дробини [1].

Іншою темою, яку розглядали на мисливському конгресі, була також справа інфекційних захворювань тварин. З цього приводу зробив доповідь професор природничого музею у Парижі п. Труусера, який повідомив про епізотію серни у Штирії. Але, на погляд доповідача, цій проблемі можна було б запобігти, якби мисливський персонал був ознайомлений з методами боротьби із захворюванням тварин, але найефективнішу боротьбу з епізоотіями можна вести, коли ветеринарний нагляд проводить професійний ветлікар. Також для ефективної боротьби з епізоотіями, на погляд пана Труусера, потрібно було б розробити інструкції щодо боротьби з епізоотіями диких тварин.

У справі акліматизації мисливських тварин, і зокрема муфлона, виступив п. Денис. У своїй доповіді він звернув увагу на той факт, що розвиток сільського, лісового господарства, туризму та й взагалі розвиток економіки призводить до знищення багатьох видів мисливських тварин. У таких локальних місцевостях, де швидко розвивається промисловість, не затримується жодна мисливська тварина. Одним із дієвих заходів для запобігання міграції мисливських тварин на таких територіях є організація вольєрів особливо для грубої дичини, яка насамперед від цього страждає. Іншим способом попередження міграції тварин з густо заселених територій є відлов та переселення мисливських тварин в місця, де вони на волі будуть добре почуватись.

Секцією правового регулювання мисливства на конгресі керував доктор Густав Мархет, колишній міністр освіти Австрії, до її складу входили Є. Бендер секретар міністерства сільського господарства Австрії, адвокати. У своїй роботі секція прийшла до висновку, що правове регулювання мисливства відзначалось тим, що у всіх країнах відбуваються конфлікти між мисливцями та власниками права полювання і найчастіше ці конфлікти виникають між власниками права полювання та місцевим населенням гміни. У сфері мисливства відбуваються суспільні, а також партійні конфлікти. У звіті комісії відзначалось, що під час правового регулювання мисливства необхідно враховувати інтереси всіх сторін.

Розглядали проблему охорони перелітних птахів, а головним чином – перепілок, вальдшнепів, диких качок і гусей. Керівник клубу Святого Губерта з Парижа граф Ю. Кларі зазначав, що ці перелітні, змучені перельотом, птахи, коли прилітають на Французьке побережжя, падають на землю цілими зграями і стають у цей час здобиччю диких інстинктів людей, які влаштовують змагання, хто скільки добув знесилених тварин.

У цьому контексті на конгресі було прийняте рішення про те, щоб в усіх державах, а головним чином, на території яких пролягають шляхи міграції пернатих, заборонити на час перельоту полювання на перепілок, торгівлі ними. Стосовно вальдшнепа було прийнято рішення, щоб термін полювання на вальдшнепа у тих державах, де він починається 2 лютого, був безумовно відмінений.

Для правового врегулювання проблеми із перелітними птахами граф Кларі запропонував запровадити міжнародну конвенцію, яка б охороняла пе-

релітних мисливських птахів і вимагала повної заборони вживання сіток та капканів, а також полювання в будь-який спосіб у час висиджування яєць як на воді, так і на суші. Також було запропоновано включити до конвенції заборону відстрілу перелітних птахів з мисливських дробових гармат. Для цього потрібно було домогтися, щоб всі країни взагалі заборонили продаж мисливської зброї більше 4-го калібру. Іншою проблемою регулювання, яка мала міждержавне значення, була охорона морських птахів, і в цьому питанні конгрес ухвалив таку резолюцію: видавати дозволи на право вибирати лише таку кількість яєць морських птахів, щоб не перешкоджали росту чисельності популяції птахів; під час виловлювання морських птахів заборонити використання сітки та капканів.

Для подальшого вдосконалення міждержавних правових стосунків з охорони морських птахів на конгресі було організовано комісію, метою якої було дослідження для встановлення міжнародних норм добування морських птахів та складання проекту міжнародної конвенції з охорони морських птахів [2].

На конгресі майже всі промовці зазначали, що положення врегулювання мисливства у жодній із країн Австро-Угорської імперії не відповідають сучасним вимогам, а в багатьох країнах мисливське законодавство взагалі вороже наставлено до самого мисливства. Відзначали, що полювання, стоїть на межі конфліктів між власниками земельних ділянок та власниками права полювання які доглядають за дичиною—"Демократичний дух часу старається забезпечити всім громадянам якнайбільшу свободу щодо оборони своїх інтересів. З іншого боку, однаковою мірою ефективно ведення сільського, лісового, або мисливського господарства на малих територіях, які є у власності кількох власників, не сприяє їх раціональному веденню. Інтереси великих та малих власників полювання завжди суперечливі і були твердим горіхом для його вирішення" [3].

Типові конфлікти інтересів у мисливстві в межах цивільного права подавав Генріх Гердтль – віденський адвокат, який окреслив два різні погляди на правове регулювання мисливства, а саме:

1. Право виконання полювання не може бути пов'язане із правом власності; водночас обмеження права полювання повинно бути врегульоване відповідно до суспільно-політичної природи держави, яка б брала до уваги інтереси всіх суспільних груп.
2. Право привласнення дичини на мисливських угіддях належить його власнику від часу, коли тварина зайшла на його територію.

Як бачимо, в цих правових поглядах чи не вперше в Європі були сформульовані два різні погляди на власність дичини. У першому випадку тварина є загальносуспільним добром, тоді коли у другому пункті вона є власністю господаря земельної ділянки. Відповідно до чинного на той час мисливського закону, у Галичині право власності на дичину належало власнику земельної ділянки, на якій знаходилась мисливська тварина.

Протилежну від Генріха Гердтля думку мав голова адміністративного трибуналу Австрії-Франц Зенкер. Він пов'язував право полювання із виключним правом власності на землю та запропонував у своїй доповіді такі норми:

право полювання на тварин, які постійно знаходяться на землі, і на мігруючих тварин належить: власнику земельної ділянки загальною площею не менш як 300 га; мисливській спілці, яка буде утворювати мисливське товариство і буде управляти мисливськими угіддями на певних умовах шляхом оренди. Якщо площа ділянки не відповідає умовам самостійного ведення мисливського господарства, то її потрібно приєднати до сусіднього мисливського господарства; залізничні колії, громадські та приватні дороги, ріки не переривають цілісності мисливського масиву; вузькі ділянки, які утворились через поділ мисливських ґрунтів, не надаються для утворення мисливського господарства; ділянки землі, які не відповідають умовам ведення мисливського господарства, повинні бути надані сусіднім мисливським господарствам в оренду.

Доктор Бруно Шведер виголосив доповідь, в якій висловив стурбованість керування мисливством, і для його покращення запропонував такі зміни до правового регулювання мисливства, де, серед іншого, звертав увагу на те, що під час надання права оренди мисливських угідь професійними мисливцям та лісникам повинні укладатись договори про способи полювання з дотриманням виконання права полювання та охорони зникаючих видів дичини. Зазначали, що потрібно організовувати фахові курси, випуск мисливських книжок, написання заміток до газети. Як у звичайних та народних школах, так і в середніх, вищих потрібно вивчати, що ліс і мисливські тварини є суспільним скарбом всього народу, і обов'язком всього народу є його збереження. Потрібно запровадити складання іспитів під час видачі посвідчень мисливця. Для піднесення стану мисливства потрібно запровадити наукову інституцію, а для піднесення чисельності мисливських тварин необхідно організувати відтворюючі ділянки, на яких би не давали змоги відстрілювати дичину, та проводити акліматизацію і догляд за особливо цінними видами дичини.

Також велику увагу було приділено на конгресі кримінальному праву у мисливському законодавстві. Із доповіддю на цю тему виступив доктор Ервін Доляйш, суддя найвищого касаційного трибуналу. У своїй доповіді він звернув увагу на те, що кримінальне мисливське законодавство є досить недосконалим. Він заявив: "Із практики відомо, що покарання за браконьєрство зазвичай не співмірне зі справжньою виною і не дає покритженому жодного відповідного відшкодування, яке завдав йому браконьєр. Браконьєр підпадає під покарання виключно за крадіжку добутої дичини. Але вартість тієї дичини є надзвичайно малою. Від цієї малої суми і визначається сама міра покарання браконьєра. Кожен власник полювання добре знає, яку шкоду насправді йому спричиняють браконьєри" [4].

Він запропонував будувати мисливські закони на таких принципах: браконьєрство повинно каратись виключно кримінальним, а не мисливським законодавством. З цією метою потрібно перенести норми про покарання із мисливського законодавства в кримінальне; визначення "браконьєрство" повинно бути віднесено в кримінальному законодавстві до розділу злочинство; у праві потрібно чітко визначити поняття браконьєрство; необхідно чітко розмежувати поняття злочин – браконьєрство та поняття проступок – бра-

коньєрство, яке повинно ґрунтуватись на величині завданих збитків мисливському господарству; потрібно визначити міру покарання за ієрархією (тяжкі, середні, легкі), але при цьому потрібно розірвати ланцюг дуже лагідного покарання, яке існує на даний час; грошовий штраф потрібно застосовувати в широких межах як головний та додатковий вид покарання; браконьєрство потрібно визнавати за злочин, за якого покарання належить до компетенції держави.

Про загрозливу ситуацію з популяцією орлів доповів п. Райзер. Він повідомив, що орли-беркути хоч і заподіюють шкоду мисливській дичині, але не значною мірою, і на цей час їх є дуже мало. Він посилався на відомих орнітологів, які стверджували, що добування цього гарного птаха не має під собою жодної підстави. Для відновлення популяції орлів, на його думку, потрібно було вжити таких заходів, а саме: відмінити за добування орла будь-які премії, провести пропаганду корисності цього птаха; охороняти гнізда, в яких розмножуються пташенята орлів; вживати заходів щодо виставлення отрути на інших хижаків, оскільки в цю пастку потрапляє багато орлів.

Присутні члени конгресу ухвалили рішення щодо впровадження запропонованих змін до правового регулювання мисливства та застосування адміністративних заходів, які потрібні владі для покращення ведення мисливства. Всіх делегатів конгресу зобов'язано особисто подати ухвалу конгресу уряду тієї країни, яку вони представляли, та вжити всіх заходів для проведення відповідних змін у своїх законодавствах. Відстоюючи свої інтереси, власники мисливських господарств, яких серед членів конгресу була переважача більшість, прийняли резолюцію, в якій йшлося про те, що "делегати всіх країн зазначали, що найбільшої шкоди мисливству завдало мисливське законодавство, вплив на яке мала "політично-компромісна" природа прийняття мисливського законодавства".

Для контролю за виконанням резолюції зборів конгресу було утворено Мисливську комісію конгресу, до якої від Галичини було обрано графа Станіслава Стадніцького, як голову Галицького мисливського товариства, а також графа Яна Шептицького, батька голови УГКЦ Андрея Шептицького, та графа Здіслава Тарновського. Наступний конгрес було запропоновано провести у Відні через два роки, де планували підбити підсумки ефективності роботи мисливського конгресу 1910 р.

Делегати конгресу подякували організаторам, але звернули увагу, що через широку географію делегатами з-за кордону неможливо було порозумітись, зокрема: з китайцями, японцями, мексиканцями, парагвайцями.

Після завершення роботи конгресу організаційний комітет дав урочистий обід у ресторані. На цьому прийнятті були присутні жінки, під акомпанемент гарних мисливських фанфар звучали твори Ріхтера, Вагнера, Шумана. Після прийняття до цесаря Франца Йосифа I було запрошено більш як сто осіб із числа делегатів Конгресу. На зустрічі прозвучало багато похвали Галицьким мисливцям за їх добру роботу. Хвалили також галицьких ведмедів, оленів, кабанів рисів та косуль, а особливо трофеї, які добували у Галичині. На відзнаку конгресу було випущено значок для його учасників. Також для

учасників конгресу була проведена екскурсія по мисливських угіддях у Лайнци. У цьому мисливському господарстві площею 2576 гектарів було 975 голів копитної звірини, зокрема 375 оленів, 170 ланей, 15 віргінських оленів, 88 муфлонів, 370 кабанів і лише 17 козуль. Зайців не було тут взагалі. Річний відстріл дичини становив 795 голів. Ця екскурсія принесла велике задоволення її учасникам [5].

Висновок. У мисливському конгресі, який був організований у Відні у 1910 році, брали участь мисливці, які належали до найвищої соціальної верхівки країн Європи, інтереси яких полягали у лобюванні мисливського законодавства, за якого мисливським господарствам надавали найбільш сприятливі умови для вирішення конфліктів з власниками лісів та сільськогосподарських угідь. Ухвали Конгресу чинили відповідний тиск на уряди країн щодо внесення змін до мисливського законодавства, які були б вигідними для ведення мисливського господарства та проведення полювання.

Тема правового регулювання мисливства, його традицій, культури у Галичині в період XIX – поч. XX ст. практично зовсім не досліджували, тому для прийняття зважених управлінських рішень, які б ґрунтувались на культурі попередніх поколінь, необхідно надалі досліджувати цей напрям.

Література

1. Krogulski S. Międzynarodowy kongres myśliwski w Wiedniu // Łowiec. – 1910. – № 20. – S. 233-235.
2. Krogulski S. Międzynarodowy kongres myśliwski w Wiedniu // Łowiec. – 1910. – № 21. – S. 245-247.
3. Krogulski S. Międzynarodowy kongres myśliwski w Wiedniu // Łowiec. – 1910. – № 22. – S. 257-258.
4. Krogulski S. Międzynarodowy kongres myśliwski w Wiedniu // Łowiec. – 1910. – № 22. – S. 258.
5. Krogulski S. Międzynarodowy kongres myśliwski w Wiedniu // Łowiec. – 1910. – № 22. – S. 258-259.

Против О.Р. Влияние решений Международного охотничьего конгресса в Вене 1910 года на формирование охотничьего законодательства Европы

Рассмотрена организация Международного охотничьего конгресса, который состоялся в Вене в 1910 г. Галиция участвовала в работе конгресса как отдельная административная единица Австро-Венгерской империи. Освещен вопрос влияния работы конгресса на правовое регулирование охотничьего хозяйства в странах Австро-Венгерской империи, в частности Галиция.

Ключевые слова: Галичина, охота, законодательство, охотничье хозяйство.

Protsiv O.R. Influence resolution of Vienna International Hunting Congress, 1910 on the formation of hunting laws in Europe

At this article it's considered the organization of International Hunting Congress which took place in 1910, Vienna. Galicia was the separate administrative unit of Austro-Hungarian Empire, and it took part at the work of Congress. It's explained the influence of congress work on law regulation of hunting economy in the countries of Austro-Hungarian Empire and Galicia in particular.

Keywords: Galicia, hunting, shooting, laws.